

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

2357 /DPSS
A 1509/2009

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SEDIUL
487, 2009 12.10

Domnule preşedinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituţie, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru înfiinţarea Direcţiei pentru medicină sportivă în cadrul Ministerului Tineretului şi Sportului şi pentru adoptarea unor măsuri privind organizarea şi funcţionarea Institutului Naţional de Medicină Sportivă, a policlinicilor teritoriale şi a cabinetelor de Medicină Sportivă*”, iniţiată de 11 deputaţi – PD-L, PNL, PSD (Bp. 344/2009).

I. Principalele reglementări

Această propunere legislativă are ca obiect de reglementare înfiinţarea Direcţiei pentru Medicină Sportivă, ca organ de specialitate Ministerului Tineretului şi Sportului, cu rolul de a realiza politicile şi programele naţionale de medicină sportivă, de a desfăşura activităţi de medicină preventivă în sport, de a monitoriza starea de sănătate a sportivilor şi de a organiza statisticile de sănătate a populaţiei sportive,

precum și de planificare și derulare a investițiilor pentru acest sector finanțate de la bugetul de stat.

Totodată, se propune înființarea Institutului Național de Medicină Sportivă, ca unitate sanitară cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Tineretului și Sportului, ca fiind forul metodologic al rețelei de medicină sportivă din România, precum și înființarea Policlinicilor Zonale de Medicină Sportivă în regiunile de dezvoltare ale țării, în administrarea Direcțiilor Județene pentru Sport și în subordinea Institutului Național de Medicină Sportivă, policlinici ce vor oferi servicii medicale în specialitățile: medicină sportivă, medicină internă, ortopedie, neurologie, radiologie și laborator clinic.

II. Observații

1. Medicina sportivă este acea medicină teoretică și practică, „*clinica omului sănătos*”, care, folosind ca mijloace proprii exercițiile fizice și sporturile sub incidența factorilor naturali de mediu, își propune să contribuie la prevenirea traumatismelor și îmbolnăvirilor, să susțină dezvoltarea psihofizică a organismelor umane, din primul an de viață până la maturizare, să se constituie într-un mijloc terapeutic eficient în cadrul terapiei complexe de corectare sau vindecare a unor tulburări organice și/sau funcționale, a unor afecțiuni. Prin aprofundarea fiziologiei și metodologiei antrenamentului sportiv, medicina sportivă (mai bine zis o ramură a acestei discipline medicale de specialitate) se constituie ca un suport obiectiv științific al marilor performanțe sportive, în condițiile păstrării bunăstării fizice și mentale a sportivilor (sanogeneza) – definiție acceptată de Consiliul delegațiilor Federației Internaționale de Medicină Sportivă.

Din această definiție, care a reclamat peste două decenii de discuții și reuniuni pentru a fi acceptată, rezultă că medicina sportivă este o specialitate medicală cu conținut propriu, care nu se regăsește în alte specialități medicale și care se adresează tuturor: tineri, vârstnici, sportivi și nesportivi, în deplinătatea capacității de efort sau handicapați din punct de vedere sportiv.

Totodată, menționăm că reglementările în vigoare specifică clar și fără echivoc că numai Ministrul Sănătății realizează controlul și asistența medicală a sportivilor prin rețeaua publică de medicină sportivă.

2. În acest sens, precizăm că, în conformitate cu prevederile *Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare*, act normativ care reglementează organizarea și funcționarea sistemului național de educație fizică și sport din România, controlul și asistența medicală a sportivilor se realizează de către Ministerul Sănătății prin Institutul Național de Medicină Sportivă, policlinicile județene de medicină sportivă, cabinetele medicale de specialitate, inclusiv cele organizate în cadrul complexelor sportive.

De asemenea, potrivit prevederilor *Legii nr. 321/2007 privind organizarea și funcționarea cabinetelor de medicină sportivă*, activitatea de medicină sportivă se realizează în cabinetele de medicină sportivă din sectorul public și/sau privat, constituite ca atare sau în cadrul ambulatoriilor de specialitate, spitalelor, structurilor sportive și în cadrul instituțiilor publice cu atribuții în sport.

Rețeaua de medicină sportivă a Ministerului Sănătății este finanțată în totalitate de la bugetul de stat, serviciile de medicină sportivă nefiind acceptate în contractul-cadru al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate. Astfel, cheltuielile de personal și celelalte cheltuieli necesare bunei funcționări a rețelei (dotări, medicație, aparatură, utilități etc.) au fost acoperite satisfăcător de-a lungul timpului, unitățile de medicină sportivă încadrându-se în baremele legale de funcționare, stipulate prin acte normative în vigoare.

Ministerul Tineretului și Sportului nu are posibilitatea legală de a crește numărul de specialiști, numai Ministerul Sănătății putând, prin activități de învățământ pre și postuniversitar, precum și prin politici sanitare sectoriale, să crească numărul de specialiști. Oricum, în cuprinsul propunerii legislative nu figurează niciun paragraf referitor la creșterea numerică a medicilor de medicină sportivă sau a altor specialiști din rețeaua de medicină sportivă.

În momentul de față există mai multe ambulatorii de medicină sportivă județene, în marile centre universitare (București, Timișoara, Craiova, Cluj, Iași, Târgu Mureș).

De asemenea, există cabinete de medicină sportivă județene în toate județele țării (în cinci județe, doar posturile vacante de medic specialist de

medicină sportivă nefiind ocupate: Harghita, Covasna, Dâmbovița, Ialomița, Călărași).

Cluburile sportive sunt obligate prin lege să aibă cabinete medicale dotate corespunzător și să existe personal medical calificat în medicină sportivă, remunerat de cluburi.

Prin urmare, considerăm că nu se justifică înființarea unor noi structuri și instituții medicale pentru sportivi, cu atât mai mult cu cât acest lucru ar presupune cheltuieli bugetare suplimentare care, în prezent, nu pot fi susținute.

3. În ceea ce privește Institutul Național de Medicină Sportivă, acesta funcționează în prezent în subordinea Ministerului Sănătății, iar prin promovarea acestei propuneri legislative s-ar crea un paralelism prin realizarea aceleiași activități de către două instituții cu aceeași denumire, dar cu subordonări diferite.

4. Serviciile de medicină sportivă trebuie să fie independente față de beneficiarul lor, întrucât numai o imparțialitate și o obiectivitate profesională pot crește calitatea acestor servicii (de nenumărate ori există expertize medico-sportive efectuate de medici sportivi împreună cu cei mari specialiști din alte specialități medicale, activitate ce ar fi imposibilă în varianta trecerii medicinei sportive la Ministerul Tineretului și Sportului). De asemenea, frecvent se fac trimiteri la unitățile medicale aparținând Ministrului Sănătății (spitale, institute etc.) pentru consulturi interdisciplinare și alte analize paraclinice de supraspecialitate, activitate ce ar fi sistată în cazul trecerii rețelei de medicină sportivă sub patronajul altui minister.

5. Semnalăm, totodată, că, deși din *Expunerea de motive* se înțelege că noile unități se preiau din subordinea Ministerului Sănătății, iar finanțarea lor se va realiza prin „*trecerea sumelor din bugetul Ministerului Sănătății în bugetul Ministerului Tineretului și Sportului*”, acest lucru nu este prevăzut în propunerea legislativă, ceea ce întărește concluzia că aplicarea acesteia ar putea duce la cheltuieli paralele, generatoare de ineficiență.

6. Inițiatorii propunerii legislative nu precizează sursele financiare necesare aplicării măsurilor propuse, încălcându-se astfel dispoziția

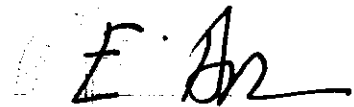
art. 138 alin. (5) din *Constituția României, republicată*, care prevede că „*Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

În același sens, art. 15 alin. (1) din *Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare*, prevede că „*În cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, trebuie să se prevadă și mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor*”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**
Președintele Senatului